

FOLK OG LAND

NR. 27 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 7. NOVEMBER 1964

LØSSALG 1 krone

REIDAR MELAND
STAVANGER 59
NEDRE HOLMEGÅRD 2

SIEGFRIED:

HITLER SOM KULTURPERSONLIGHET

WEIMARTEATERSJEFEN DR. ZIEGLER BRYTER GJENNOM LØGNMUREN
MED OPPSIKTSVEKKENDE BOK.

Hans Severus Ziegler: Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt. Verlag K. W. Schütz, Göttingen. Selges gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Pris kr. 38,— innb.

Hva det er for slags underlige vrengebilder propagandaen kan gjøre ut av folk har vi jo sett i vårt eget land når det for eksempel gjelder Quisling og den krets av stort sett begavede og høyt dannede folk som var hans ministre. Tåkeskyene har jo lettet litt etterhvert her hjemme og vi tør kanskje rose oss av at FOLK OG LAND i noen grad har medvirket til det. Annerledes har det vært i Tyskland hvor dette å «gjenopplive nasjonalsosialismen» er belagt med streng straff. Og hva som faller inn under begrepet «gjenopplivelse» det

Eva Braun

avgjør makthaverne og domstolene etter eget forgodt-befinnende. Der har en faktisk nådd toppen av svindeldemokratiet.

Så nydemokratiske forhold har en fått i dette etterkrigstidens Tyskland at en faktisk ikke kan få kjøpt en antikvarisk bok fra Det tredje rikes tid uten å være godt kjent med antikvarbokhandleren og da får en attpå til påstemplet regninga at boken kun er «til vitenskapelig bruk». Skorzenys krigsskildringer og andre beretninger fra krigen som ikke faller i makthavernes smak fordi forfatterne ikke er villige til å gi konsekvenser til løgnen og masstoskeskapen blir fort vekk beslaglagt.

I en slik stat har ikke sannheten det lett og fortiden må jo komme til å fortona seg for den oppvoksende slekt som vrengebilder, heldigvis i en slik utstrekning at ungdommen selv oppdager det.

Vi har sett en del djerve forsøk fra deres side som selv var aktører i dramaet på å sette tingene på den rette plass og å skaffe de gamle kampeller rettferd, og spesielt i den siste tid har disse forsøk vokset i kraft og intensitet. I første rekke bør en vel da nevne de nasjonale forleggere som med stor risiko har utgitt etterlatte

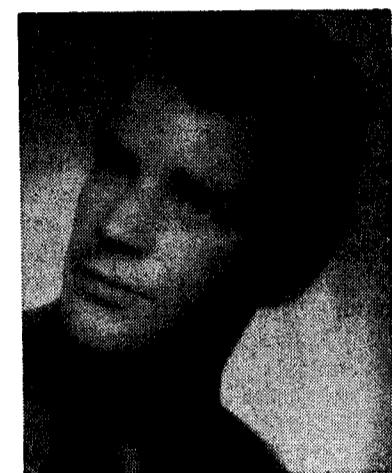
beretninger fra seierherrenes Nürnbergofre. Ellers har en rekke generaler og andre officerer bragt nøkterne beretninger. I motsetning til sin avdøde kollega har Det tredje rikes stedfortredende rikspressesjef Sündermann både som forfatter og som forlegger medvirket til å bringe sannheten for dagen. Stort sett var imidlertid folk som Hitler, Göring og dr. Goebbels tabu. Ble det i en artikkel skrevet noe til forsvare for dem, måtte artikkelforfatteren straks gjøre bot senere i artiklen med noen passende skjelsord. Slik at ingen kunne beskynde dem for å ville «gjenopplive nasjonalsosialismen».

Et par bøker i den senere tid utmerker seg imidlertid ved å avstå fra slike konsekvenser til løgnen og undertrykkelsen. Det gjelder kjennte og aktede forfattere, som ut fra sitt personlige kjenn.

Forts. side 2

Göran Assar Oredsson:

Nynationalismens glöd blir förnyelsens världsbrand

När undertäcknad 1956 startade tidningen Nordisk Kamp och grundade nuvarande Nordiska Rikspartiet var såväl prenumeranterna som medlemmarna färre i antal än idag. Jag startade från så godt som nolläge.

Däremot måste erkännas, att 1956, ja alla åren i slutet av 50-talet, från våra anhängare uppvisade större hopfullhet, större visshet och hämförelse. Folk bar inte på den pessimism, dysterhet, som anno 1964 vill utbreda sig allt mer, och redan omfattar stor procent av de nordiska folken.

Men bakgrund till konstaterandet är inte så underlig i tanke på den ofattbara snabba utveckling som skett på ~~ölk - områden~~ under det sista årtiondet.

1956 fanns inte några sovjetiska eller amerikanska rymdfarkoster. Västmakter-

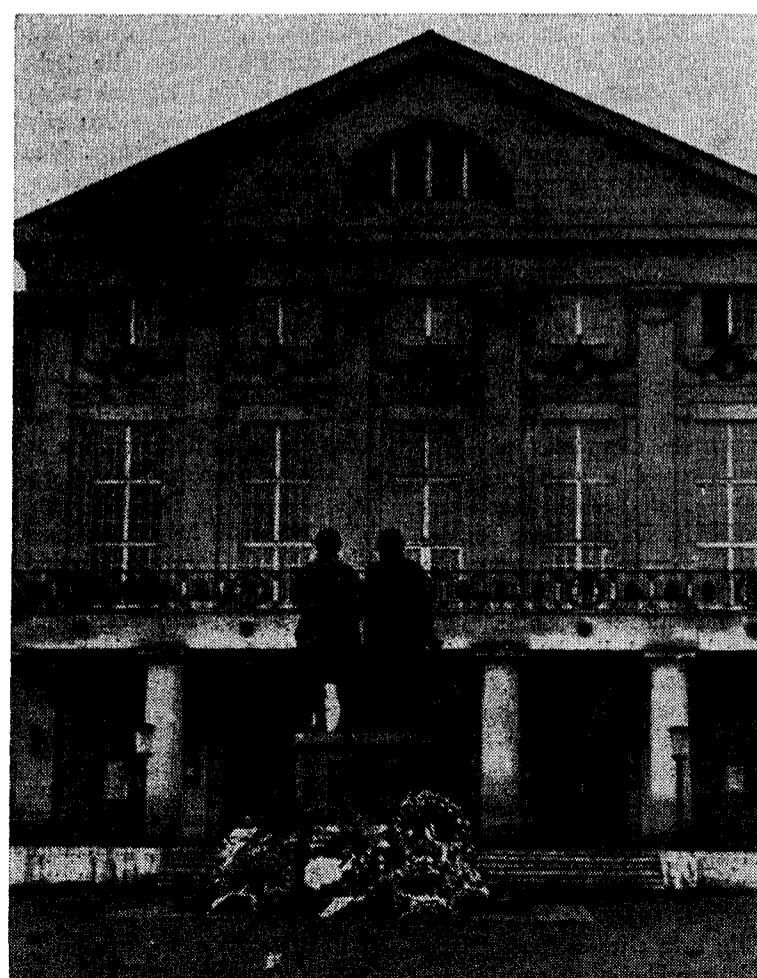
na syntes ännu hålla det stora försprangen i vapenskrammel över öst. Resinernerna av folken i Polen, Ungern och Östtyskland noterades med stora förhopningar om snar frigörelse från det kommunistiska oket.

Kina var ännu «bara» det stora gula folkhavet utan direkt farofull ledning. TV:n var ännu något nytt som man endast hade råd att ta del av genom konditoribesök etc. Numera är det snart varje familjs ägodel och programmen går helt i världskonspiratörernas regi.

Det direkta organiserandet av ungdomens undergång i snusk - ras - och kulturförfall var ännu otänkbart. Idag har denna organiserade undergång i Sverige indirekt regeringsstöd och direkt pressens, filmens och litteraturens stöd. Den stora judiska bonniermakten med litteraturen och veckopressen. Som direkta organisationer till undergång och förfall har judiska experter importerats som exempel Joachim Israel och f. natradiochefen Pallesen. Till vilkas förfogande står kapital och all massmedia.

Detta var frammande ting för ännu tio år sedan. MEN ANNO 1964 ÄR ALLT DETTA SKRÄMMANDE VERKLIGHET.

Man önskar att denna omaskerade verklighet skulle sporra vårt folk till motat-

Nasjonalteatret i Weimar med dobbeltmonumentet av Goethe og Schiller.

Forts. side 7

Hitler som —

Forts. fra side 1

skap til forholdene legger sannheten frem. Vi har før her i bladet nevnt den anstendige og forløsende bok som prinsen av Schaumburg-Lippe har skrevet om dr. Goebbels fra års personlige kjennskap og medarbeiderkap. Og i disse dager har den tidligere generalintendant ved nasjonalteatret i Weimar Hans Severus Ziegler slått følge med en enda mere åpenhjertet bok om selveste propagandamonstret Adolf Hitler. Boken heter «Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt» og dreier seg om tidsrummet fra 1925, da forfatteren, journalisten Franz Liszt-etterkommeren og teatermannen Ziegler lærte Hitler å kjenne, til 1945. Han sluttet seg tidlig til det nasjonalsosialistiske parti fordi dette arbeidet for en folkelig gjenfødsel på nasjonal tysk grunn, og han kom senere gjennom årene i et nært personlig forhold til Hitler.

Det er en helt annen personlighet vi møter i Zieglers bok enn det vanlige vrengebilde av Hitler som den ukultiverte gangsterhøvding som propagandaen har gjort ham til. Naturligvis er det i første rekke Hitler nettopp som kulturpersonlighet Ziegler skildrer, men han kommer jo også inn på andre sider av Hitlers vesen og Hitlers innsats. La oss sitere litt som har spesiell aktuell interesse i dag :

«I dag snakker så mange med ærefrykt om 'det tyske Wirtschaftswunder' i den vestlige konjunktur. Men den vidunderkraft som med et slag bragte de mange millioner arbeidsløse arbeid og brød etter 1933 og sluttelig etter år med jammer og elendighet, Ruhrbesettelse og Spartakus, på alle områder av det statlige, kulturelle og økonomiske liv bragte fremgang, det gjelder plutselig ikke lengre eller blir i all fall bagatellisert.

Det kunne vises til nok et «under». Hvem har hevet livs- og slagkraften til tolket etter Versailles, mangedoblet den og dermed skapt et ydelsesreservoir som satte hæren, luftvåpnet og flåten i stand til i fem lange år å holde ut mot fiendtlig overmakt (og vel å merke trass i forræderi og sabotasje innenfra og utenfra)? I forskjellige bøker i fieland blir slikt nå og da stadig anerkjent, endog med en viss respekt. I den tyske politiske litteratur derimot blir denne ydelse fornøktet.

Glemt er endelig også den kjennsgjerning at umiddelbart etter første verdenskrig hersket påbølen på gatene, rev akselstykker og rangstegn av offiserer og soldater og dro seg senere i offiserenes biler som det verste pakk, mens de brede mas-

ser etter annen verdenskrig, deriblant arbeidere av alle kategorier, åpenbarte en grunnforskjellig og korrekt annen holdning. Gåtens løsning: hele generasjonen var gjennom den tyske Arbeidsfront, Riksarbeidsstjenesten, Wehrmacht og andre organisasjoner åpenbart blitt oppdratt i folkefellowkapets ånd og for stortedelens vedkommende fraværet marxismen. Hitlers bevegelse hadde bibragt også arbeiderskapet en anständig, solid og fedrelandsk holdning. Eller ikke?»

Ziegler beskjefte seg naturligvis også med Hitlers forhold til jødene. Han understreker at jødene hadde tatt hånd om hele det tyske kulturliv, så reaksjonen mot dette var en nasjonal frigjøringskamp.

Og han skriver :

«Man kan spørre en israelsk innenriksminister eller en israelsk oppdragelsesminister om disse er villige til å besette spissene i Israels kulturinstututter, høyskolene og pressen, teater og kunstanstalter med representanter for en fremmed nasjonalitet. Eller til og med retts- og politimyndighetene! Man ville svare med et klart nei og med biologisk meget klare argumenter».

Den såkalte antisemitisme på det kulturelle område, sier Ziegler, var tildels også en reaksjon på en jødisk aksjon, som bestod i litterære angrep på tysk-germanske kulturgoder og kulturinnretninger. Når det gjaldt de siste, direkte å erobre dem og å overta «forvaltningen». Når det ellers gjelder Hitler og den såkalte «Endlösung» som tillegges ham, så skriver forfatteren :

«For noen menn som stod Hitler ganske nær og som i de siste krigsår og måneder var om ham, er det akkurat som når det gjelder meg selv uforståelig at Hitler noensinne personlig kan ha gitt ordre til intetgjørelsen av de jødiske internerte i Auschwitz. Det har jo aldri vært funnet noen slik ordre fra Hitler, noe som vel gir grunn til ettertanke på bakgrunn av den grundige og i dette tilfelle resultatløse etterforskning. En slik form for demoni behersket etter deres som etter min oppfatning ikke Hitler. Den dobbelte, en må likefrem kunne kalte det vanvittige krigserklæringen fra zionistføreren og Palestina-oppbyggeren Chaim Weizmann til det tyske rike og folk på vegne av alle jøder, såvelsom den fra presidenten for International Jewish Economic Federation, Samuel Untermeyer i New York av august 1933 (de taler om en hellig krig eller et korstog) og endelig erklæringen om den radikale vilje til å tilintetgjøre det tyske folk gjennom planen til den jødiske USA-borgers

Stortingsvalget

Den interesse for stortingsvalget neste år, som kommer til syne, er meget gledelig.

M. h. t. de forskjellige alternativer, hvorledes vi Quislinger skal stille oss, synes det «gullkantede» forslag best. Man bør nøyne gå gjennom de forskjellige partiers lister. Forekommer der ønskede navn, så la listen gå i papirkurven, uansett egen politisk innstilling i sin alminnelighet. Forekommer der ønskede navn tilstrekkelig høyt på listen til at vedkommende har en chanse til å bli valgt, så kan listen aksepteres. Lokkemat nede på listen har vi ikke bruk for. Alt som heter partier settes utenfor. Det er, som påpekt, kun full oppreisning som interesserer.

I den forbindelse, som vi her har for oss, gir det stenografiske referat fra Stortings siste behandling av «retts»oppdragelsen et utmerket veileddning. Det fremgår der med all ønskelig tydelighet, hvem som har prostitueret seg. Vi skal komme tilbake til den sak med det første:

Man hører daglig nu, når valget kommer på tale: Hvem i all verden skal vi stemme på, hvilket parti? Menigmann er lei dem alle sammen.

Som siste utvei kan man jo stemme på SF ut fra ordtaket: Ondt skal med ondt fordrives.

Olaf Holm

Theodor N. Kaufman i dennes bok av 1941 «Germany must perish» (Tyskland må gå til grunne), hvor Kaufman krever sterilisering av alle tyske borgere, hadde riktignok utløst en «furor teutonicus» hos Hitler og hans medarbeidere. Men det kunne neppe ha bevirket en like forkastelig som politisk likefrem vanvittig forholdsregel, som forsvarig heller ikke passer med de tanker som Hitler sammen med Hjalmar Schacht overveiet ennu et halvt år før krigen og som ført til planen om en utvandring av alle tyske jøder under sikring av en bestemt eksistens for den enkelte. — — — Det må fremheves at disse krigserklæringer alle i tid lå forut for skrekkskifte-reglene i Auschwitz KZ og altså ikke kan fremstilles som «hevnen» og «reaksjon».

Om Hitler som kulturpersonlighet skriver forfatteren blant annet:

«Den som nærmere har kjent den utpreget musikalske personlighet Adolf Hitler, statsmannen og folkeføreren, som var hjemme på nesten alle kunstens områder, den som har erfart hans kjærlighet til bildende kunst, hans høye begavelse for arkitektur i hans planer og utkast, og endelig hans uvanlig skapende talerbegavelse, den kommer i sin bedømmelse til

Et besøk på krigsmuseet i Narvik

For en tid siden var jeg innom krigsmuseet, som er i Torvhallen i Narvik. Jeg hadde nemlig interesse av å se hva slags overraskelse som eventuelt her var å finne, utenom de vanlige hendelser som inntraff i tiden 9. april 1940 til 8. mai 1945.

På museet var meget illustrerende og interessante ting avbildet i fotografiske hendelser og bevæpnede soldater i naturlig størrelse. På forhånd hadde jeg lurt på om der skulle finnes noe om panserskipene «Norge» og «Eidsvold», der som kjent ankom til Narvik ett å to døgn før 9. april 1940. De ble som kjent senket på Narvik havn den grytidlige morgen 9. april 1940. Jo visst, der hang et bilde på veggen som tydelig fortalte at der lå begge Norges sterkeste slagskip akterfortøyet i Narvikbukten mellom Narvik og Fagernes. Når man så erindrer at på reden lå der samtidig mange malmbåter, noen lastet og noen uten last, ventende på henholdsvis avgangssordre og lasteleilighet, kunne man fundere på hvorfor panserskipene likesom lå gjemt bakom malmbåter som lå spredt utover reden.

Den eller de som har stått for dette krigsmuseet har nok tenkt lite over hva den eiendommelige placering av panserskipene i virkeligheten avslørte. Panserskipene lå rolig på sin plass til sent på kvelden den 8. april 1940. Imens minela engelske krigsskip norske territorialfarvann. Dette anført ikke panserskipene, merkelig nok.

Når sådant kunne hende, synes det klart at bakom placeringen av panserskipene må ligge forræderi mot det norske folk, som stoltet på at den offisielle norske nøytralitetsserklæring høsten 1939 skulle holdes av våre statsmyndigheter. Det må nemlig anses helt utelukket at norske sjømilitære offiserer og kommandanter kunne være så enfoldige at de på eget ansvar og forgodtbefinende ga slagskipene sådan placering, såfremt disses oppgave var å forsvare Narvik mot angrep fra sjøsiden.

Forklaringen er ganske enkelt den at den norske regje-

helt andre resultater enn hine overfladiske kritikere av politikeren etter 1933. — — Hitlers anskuelse at både i statsføring som i krigskunsten, men også i pedagogikken var momentet av musikalsk og fantasirik begavelse av betydning — noe jeg gjentatte ganger har snakket med Hitler om — har fra begynnelsen av vært meg et be-

Forts. side 7

ring neppe noensinne hadde hatt i tankene at den i virkeligheten mente å holde seg nøytral. Den har sannsynligvis stolt så fast på Englands sjømilitære overlegenhet at det ikke var så farlig at det ble sett mellom fingrene med hva England foretok seg i den norske skjergård.

Ved å lese litt i dr. Johan Scharffenbergs bok «Norske aktstykker til okkupasjonens forhistorie», utgitt i 1950, får man noen gløtt bak kulisse ne om saker og ting som forteller litt av hvert om den nøytralitet som tenktes praktisert. Tar man så for seg hva «Fremover,* Narvik, skriver i sitt blad den 28. desember 1959 under overskriften: «Fransk kaptein orienterte oberst Sundlo om de alliertes planer», får man syn for saken om den norske nøytralitet før okkupasjonen 1940.

Under ovennevnte overskrift finnes skrevet mange ting som det vil føre for langt å gjengi i sin helhet. Det antas dog å være tilstrekkelig med følgende ordrette sitat: «Under påskuddet å ville hjelpe Finnland, forlanger England og Frankrike av den norske regjering støttepunkter og gjennommarsj for sine tropper. I denne sak er det oppnådd enighet mellom de tre regjeringer. Man er kommet overens om at den norske regjering offisielt skal ta avstand for å imøtekommne de allierte krav, såvel vedrørende støttepunkter som vedrørende gjennommarsj».

Når man imidlertid stiller den norske regjering overfor et fait accompli, vil den på samme måte som i Altmarkaffären nøye seg med en protest!

*) Arbeiderpartiets avis.

Forts. side 3

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSMØR, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Livskraftige byttinger**

Vi overraskes stadig over hvor iherdig nydemokratiet sprudler av nye tiltak på alle områder, og her tenker vi faktisk ikke på alle de tiltak som letter lommebøkene våre mere og mere med den reneste erstatningsdirektoratfart. Nei, siden Nasjonal Samling i all beskjedenhet i fem år også styrte dette land, så føler vi en aldri så liten misnelse når vi nå i disse dager igjen leser at nydemokratiet etter «mye huebry» endelig har løst en gammel sak: dette å imøtekommne sakførernes krav om å få kalle seg advokater. «Kravet er meget gammelt», skriver DAGBLADET. «Det er tatt opp blant annet av sakførerforeningen, som synes det er litt diskriminerende at det skal være et skille mellom sakførere og advokater». Og så mange gode grunner anføres det nå av både regjering og justiskomite at vi et øyeblikk ikke begrep hvorfor reformen ikke var gjennomført forlengst.

Men siden vi er gamle og etterkommere av hint bedrøvelige organ som het FRITT FOLK, så har vi en lang hukommelse, meget lengre enn folk flest tror og forstår. Selv meget gamle krav lever i vår hukommelse, og så står det grangivelig for oss at reformen faktisk ble gjennomført for bortimot 25 år siden, i «den onde tid». Vel, jubelen og beundringen var ikke så stor — eller i all fall offisiell — dengang Nasjonal Samling gjennomførte reformen som nå da regjeringen Gerhardsen gjør det, det skal medgis. Men sakførerne, jøssinger eller ikke-jøssinger, tok da aller nådigst titlen ibruk over hele linjen.

Det er vel ellers grunn til å understreke at hvis vi dengang hadde visst hva vi i dag vet om norske jurister, så skulle de få forblitt sakførere til sine dagers ende. Og vi tror neppe Gerhardsen hadde kommet på det hvis ikke vi hadde åpnet hans øyne så betids.

Men tilbake til saken. Vi har lest om fødsler i dølgsmål, men det er visst noe som heter død i dølgsmål også. I all fall forsvant advokatene igjen i 1945 i en viss fart sammen med Snorreautaen, professor Rasmussen Stiklestadutsmykning og meget annet. Bare brevarkene var igjen. Fram tuslet påny sakførerne for i «retts»-oppkjøret å ta fatt på nok en Labantjeneste for Rachel. Rett skal forresten være rett. For alt vi vet kan advokatutryddelsen dengang ha skjedd både med brask og bram i moralens og patriotismens navn. Selv var vi forhindret av gitter, piggråd og steinguns fra å følge så nøyne med.

Men når tankene først begynner å vandre slik, så er faktisk ikke advokatdøpen i år — nesten 25 år etter den første og ugyldige og landsforræderske — den eneste gjengangeren blant de nydemokratiske tiltak. Tenker vi oss om, så har vi heiet ved den første hjemmedøpen til mange av de eldre tiltakene også. Og vi tør nok i all beskjedenhet si at disse «byttingene» blant de nydemokratiske tiltaksbarna faktisk er de mest populære.

Vi skal ikke forsøke å tilvende oss de ekte demokratabarna, slike som 13,5 % omsetningsavgift, skattene på åndslivet og all den annen utsugning og utplyndring. Men noen få av våre egne byttinger i nydemokratleiren må vi få lov å glede oss offentlig over og så å si lyse i kull og kjønn igjen.

Vi dveler da med ekstra stor og oppriktig glede ved storebror: barnetrygden, som av forskjellige grunner står oss personlig nær, og som til og med er akseptert og elsket av selveste herr Gustavsen. Den stakkaren — barnetrygden altså — hadde faktisk en tung fødsel, ikke bak, men faktisk foran de tyske bajonetter. Den ble gjennomført så å si ved et kupp og skaffet i all fall de barnerike famili-

Det er nu

innsatsen må gjøres for å sikre utgivelsen av FOLK OG LAND regelmessig også i 1965. Bruk giroblankettene hurtigst mulig! Glem ikke et ekstra bidrag!

Her som der

I en redselsskildring om konsentrasjonsleiren Treblinka, som visselig var et lite tiltalende sted, skriver DAGBLADET's iherdige hetsmedarbeider i Tyskland bl. a.: «— slik som i Auschwitz der billig arbeidskraft ble leid ut av SS».

Det er visst mange av våre leser som — ikke i Auschwitz — men i det meget humane og meget demokratiske Norge har tatt mangt et tak som slik uteleit billig arbeidskraft.

En grufull trykkfeil

oppstod det dessverre i Hors de Combats artikkel «Fra kulturfronten» i siste nummer. På side 6, annen spalte omtrent midt på siden står det: «Endelig hadde Norge fått ledere som kvantitativt holdt mål». Det var nok så som så med kvantitetene både hos en Lunde og en Skancke og mange av de andre NS-ledere. Det var naturligvis kvalitativt de holdt mål.

er den lønnsforhøyelse som tyskerne hadde nektet alle andre enn de gode jøssinger på tyskeranleggene.

Vi trodde vi hadde mistet det kjære barnet for godt da vi i hin leir som ikke må kalles konsentrasjonsleir fikk se i en innsmuglet avis at trygdebarnet var kastet ut der hvor det er gråt og tenners gnissel som en usosial, skamløs og landsforrædersk pøde. Men bare se om ikke pjokken dukket opp igjen et par år senere i sosialdemokratisk kledebon og under høye trompetfanfarer. Men vi kjente skøyeren igjen, både navnet, reglene og selve satsene var, såvidt vi husker, nøyaktig de samme.

Vi skal såvisst ikke legge beslag på tiden for leserne ved å regne opp hele byttingflokken. Vi antyder bare postgiroen og tippingen som særlig avholdte og populære representanter. Også de ble som de andre prompte kastet ut av det nydemokratiske paradis under befrielsesrussen, men snart etter tryllet frem igjen som sosialdemokratiske praktstykker.

Make til fingerferdighet skal en vel lete lenge etter!

Og dog, allikevel: Lykke til med siste skudd på den sosialdemokratiske stamme: advokatene!

Bigamiloven - Landssvikanordningen

I.

I «Aftenposten» 6/5 d. a. finner vi i et referat fra forhandlingene på Eidsvold i 1814 følgende uttalelse fra sorenskriver Wilhelm Friemann Koren bl. a. om bigami:

«Bigami og desslike kunne da også finne sted. Omenskjønt dette siste just ikke hos oss er synnerlig å befrykte, bør konstitusjonen dog ikke åpne veien dertil. Den bør tvertimot forebygge endog den blotte mulighet dertil» o. s. v.

Efter noen debatt ble herr Christies forslag vedtatt med 94 stemmer.

II.

Som særdeles vel kjent fikk nuværende justitiarius i H. R. Terje Wold under sitt opphold i London vedtatt en «lov», som gjorde den der blant nordmenn herskende bigami «lovlige».

Hvorvidt den daværende justiminister i eksil har ba-

sert sitt grunnlovsbrudd og sin «lov» på «konstitusjonell nødrett» (jfr. H. R. Dommer Schjelderup i Hålandsaken) for å legalisere den innen kolonien åpenbart herskende seksualnød eller om det er i henhold til den fallerte Elverums «fullmakt» kan vel idag være likegyldig, da det er på det rene at ingen av dem er relevante.

Selv ikke den dumreste jøssing (unnskyld) — og han er ikke død ennå, ser det ut til — vil ha den civilcourage å påstå, at dette var og er norsk lov.

III.

Men så er det da, at landssvikanordningen, som er lagt til grunn for alle justismordene, er av nøyaktig samme juridiske kvalitet som denne bigamiloven.

De er begge — for å bruke et høytidelig ord — unnfagnet i synd og født i misgjerning.

Olaf Holm

spill den norske regjering foretok seg bak det norske folks rygg. måtte føre til tysk okkupasjon våren 1940.

Selv om den norske regjering er hovedansvarlig i dette renkespill, er det høyst sannsynlig at den har hatt moralsk støtte hos borgerlige partiers ledere.

B. Stoltenberg.

MANGE SMUGLESERE

bar FOLK OG LAND. I sakens natur er de mange, mange flere enn når det gjelder andre publikasjoner. Vel, vi er glad for å bli lest, men vi trenger også inntekter for å kunne gi ut avisene regelmessig. Hva om nettopp du som leser dette i hemmelighet sendte oss noen kroner nu da vi trenger dem så sår? Send dem til FOLK OG LAND, postgiro 164 50. Navnet kan være fingert bare det skrives «Stønad» eller lignende på talongen så vi vet hva det gjelder.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Sannheten om Quisling

Den norsk-amerikanske professor Unstads studie over Quisling. — I Norsk oversettelse fra originalen i Susquehanna University Studies.

Pris kr. 9,—. Fritt tilsendt mot forskuddsbetaling — eller mot oppkav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 - Oslo 4

Postgiro 164 50

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

Bare ruiner og fiendtlige panservogner

12. SLUTTEN.

Larsen Berg og jeg bar fremdeles uniform. Vi var landet i en tysk reserveflokk fra Waffen-SS i nærheten av Oslo, men det evige vakthold og ekserseringen likte vi mindre bra. De to siste av gruppe Fosse likte seg ikke, absolut ikke — — — og dog skulle det være til begynnelsen av april før vi påny var underveis til fronten, overbevist om at vi ville gå kjempende tilgrunne.

Det skulle imidlertid gå annرledes. Da vi ankom til Tyskland som «helter», var det ingen som ville ha oss. Østover kunne vi ikke komme mere og i vest trykket amerikanerne på. I Stralsund fikk vi hver en forfalsket sjøfartsbok av en marineofiser og inntrengende anmodning om å melde oss for kaptein Wolf på «Nautik». Uniformene våre måtte vi ta oss og noen lurvete filler som luktet av tang og tare ble vårt nye antrekk.

To dager senere løp «Nautik» ut for å gå til Pillau, hvor de skulle hente flyktninger og sårede soldater og bringe dem til Danmark.

«Har vi nu gjort oss skyldig i faneflukt?» ville Larsen Berg vite. — «Jeg trodde ikke du skulle spørre akkurat etter det klokken fem på

tolv», svarte jeg ham. «Vi har forskriftsmessig avgitt våre soldbøker og at det hverken er innført nasjonalitet eller fødested i sjøfartsbøkene, det er en tilfelighet!» — «Eller vårt hell!» fullførte han.

Da vi var på tilbakevei fra Pillau — vi hadde nettopp fått ombord en sanitetsstropp fra Luftwaffe, som foretok amputasjoner på åpent dekk fordi det ikke var plass andre steder — kom Larsen Berg styrrende bort til meg — jeg stod tilrors. «Hitler er død — Hitler er død — nu er krigen snart slutt!» ropte han. «Hva?» — «Han er falt — Dönitz har overtatt!» — «Har Hitler falt? Ja, da tror jeg vi har hatt hellet med oss, Larsen Berg». — «Hvorledes det? — «De falske sjøfartsbøker!»

Kaptein Wolf stod på kommandobroen: «Vi anløper Kiel. Jeg lar flagget vaie til vi har anløpt, eller det blir halt ned. Styrmann, ødelegg radioen vår!»

Styrmannen forsant i telegrafistkabinen. En stund etter kastet han et rør overbord. Kapteinen tente seg en pipe og flirte listig. «Das ist wat für den Ollen!» hvisket annenstyrmann til meg. «Ich fahr twe Jahre mit, da heb ik mehr erlebt alt in twenty.»

Fremme i Kielerbukten

måtte vi forbi to store treflåter. Menn i fremmede uniformer pep med signalflyter og pekte på hakekorsflagget vårt. «Stryk flagget!» ropte en gjennom megafon. «Jensen, fir det på halv stang!» sa den gamle. Jeg gikk akterover og lot flagget gli ganske langsomt ned til det akkurat var å se over livbåten. På den annen side av verftet la vi til. Wellingendorf eller Oppendorf kaller man det her.

Sanitetssoldatene gikk i land. En tommy tok våpnene fra dem. De russiske geværer som er hule i kolben (der ble pussesaker oppbevart) knekket de i to med et behändig slag. En haug med kolber, en med løp. Tommyen fryder seg som en vandal.

Andre har stilt seg opp ved siden av landgangen. De er tungt bevepnet. Noen kommer ombord og ser over de tyske kamerater. Larsen Berg og jeg står oppe ved rekverket på kommando broen og ser tause på. Tyske kvinner med blomster i hånd kommer løpende. «Krigens er tapt — men dere er våre soldater!» Overalt det samme spørsmål: «Har dere — har dere sett mannen min — — ?» Noen gråter. En sanitetsgefreiter som var igjen ombord var fra Kiel. Hans kone er ikke her, hvorledes skulle hun kunne være det. En pike tilbyr seg hurtig å løp med beskjed, hun forsvinner som et lyn. Kameratene går i snegletempo ned landgangen, kieleren står til slutt. Det gjelder å vinne tid. «Vinne tid» hvisker soldatene til hverandre.

«Der kommer hun!» To kvinner kommer løpende. Tommyen vil puffe dem vekk, de ene dukker hurtig under armene på posten, kameratene gir plass for henne og sperrer så straks igjen landgangen med sin trengsel. Mann og hustru ligger i armene på hverandre. Jeg ser bort. «Far — mor» farer det gjennom hodet på meg. Jeg har hjemlengsel.

«For en gemenhet!» skriver Larsen Berg ved siden av meg. «Tommyen der, han står mellom mann og kone — han må ha klaret over relingen. Med kolbeslag skilte han dem». — «Fangen skapet begynner!»

Den første måned fikk vi ikke komme i land. Vi kunne se Kiels ruiner — hist og her en plankehytte. På verftsområdet lå en liten Wolf ubåt, den var helt ubeskadiget, et minnesmerke over krigen. Larsen Berg hadde i denne tid for første gang i sitt liv for alvor fatt på å lære tysk. Ikke som

Det Nya Testamentets historiska tillförlitlighet

Exempel på försök att tilintetgöra den

II.

VII. Många andra försök att omskriva eller bortspråka eller förvränga N.T. finns, bland dessa även automatiska skrifter. T. ex. att Jesus uppfostrats i ett kloster på Karmel. Eller att han uppfostrats bland esséerna och varit en essérapostel — en total omöjlighet, eftersom esséerna varo lagbundna långt mer än fariséerna. Enligt ett annat påstående skulle Jesus ha som ung utbildats i ett kloster i Tibet. I ett kloster i Tibet skulle en präst Ously ha funnit ett arameiskt «urevangelium», som han tolkat och som utgivits på en del språk. De fyra evangelierna skulle vara utdrag ur detta «urevangelium», från vilket Jesus ha lagiska förordningar om vegetarism och djurvänlighet skulle ha avsiktligt uteslutsits.

En automatisk skrift! — Det finns en annan automatisk skrift. «The aquarian Gospel» (Finns även i svensk övers.). Enligt denna skulle Jesus ha uppträtt som lärrare i Indien, Persien Grekland, Egypten. Återgivandet av en del samtal, som Jesus skulle ha haft med människor på dessa platser, utgöras av ett ytligt gods av modern humanism o. dyl. — Den allra kuriösaste av alla dylika skrifter är väl ett par längre avhandlingar av en judisk tidningsman i Amerika, Savage, där han söker visa hur kristendomen, särskilt sådan den sprids av Paulus, användes av judarna för att utkräva hämnd på romarna. Därför sände Höga Rådet ut Paulus med en pacifistisk lära, som skulle upplösa disciplinen i krigshärarna och sammanhållningen i riket. Paulus var verksam särskilt efter Jerusa-

lems förstöring. Härigenom förstördes även de gamla religionerna där och sedan allt framgent litet varstädes. — Genom dessa avhandlingar har författaren tydligt avsett att skämta med de kristna, som saknade allt intresse och all kunskap om kristendomens äldsta historia och dess förhållanden i det romerska riket. Han litade på att skämtet skulle lyckas. Det lyckades. Hans avhandlingar spriddes som stencilrade på olika språk. Han måste ha funnit det särdeles skämtsamt att hans uppgifter om Pauli verksamhet efter Jerusalems förstöring godtogs — flera år efter sedan han blev halshuggen i Rom!

De anförda exemplen kunde vara nog och skulle utförda i enskildheter ge anledning till en större eller mindre bok. Men ännu ett par ex. må kanske erinras om. — «Fridens Evangelium» heter en skrift, som utgivits av en judisk läkare i Ungern, Székely. Därom har jag skrivit i boken «Aftro-rodnad och Morganbrand». I denna finns en text, som inte har någon släktskap med N.T. — På diakonistyrelsens bokförlag är utgiven en skrift av professor Staufer, där särskilt utredes hur Jesus var enligt den judiska lagen skyldig samt för övrigt ett överslag görs av N.T:s historia. Ett? måste jag sätta vid läsningen av detta lösa gungfly utan någon landningsplats. Men? måste jag sätta, då jag i en kryptokommunistisk-marxistisk skrift under astrologisk täckmantel läste följande: «Har det någonsin funnits en religion som för sin verksamhet kostat så mycket blod som kristendomen? Ethelbert Staufer uppskattar (i Dalf-Taschenbüchern, Band 333. «Die Botschaft Jesu») det av kristna anstiftare och deras verk under tiden mellan åren 325 - 1912 döda antalet till i runt tal 17,390,000 . . . «efter 1600 år av bedrägeri, intriger och oavläteligt mordande och sänderfallna illusioner kan numera endast en narr eller en självbedragare ha någon gemenskap med ledarna av denna religion». — Man bör här erinra om, att det finns verkligen en «religion», som direkt genom sin lära åstadkommit inte bara detta antal mördade, utan som har under en så kort tid som 25 år nära det dubbla på sin mordlista och har allt sedan fortsatt i samma anda och ligger alltidjämt på lur som Forts. side 7

«Hvis jeg er heldig så havner jeg der»

Britisk fangeleir

CHR. B. WAAGE:

Antisemitismen i Tyskland i historisk lys

Jødisk krigserklæring til Tyskland før verdenskrigen

Antisemitismen, motviljen og til dels hatet til jødene er gjort seg sterkt gjeldende. Det kan derfor synes merkelig at det fra 20-årene vokste frem en stadig stigende motvilje mot jødene i storparten av det tyske folk. Den fiendtlige propaganda har selvsagt forklaringen, som den tankeløse masse, som vanlig har godtatt reservasjonsløst. Den er jo så enkel og lettattelig: Det er banditten Hitler og hans nazibødder som måtte ha avløp for sin mordlyst. Dessuten er tyskerne stort sett brutale av natur.

I intet annet land i Europa hadde jødene funnet seg så godt til rette som i Tyskland. I kunst, litteratur, filosofi, presse, vitenskap og det økonomske liv hadde jødene gata liker.

Karl Liebknecht (tilv.) i Berliner Tiergarten vinteren 1918/19

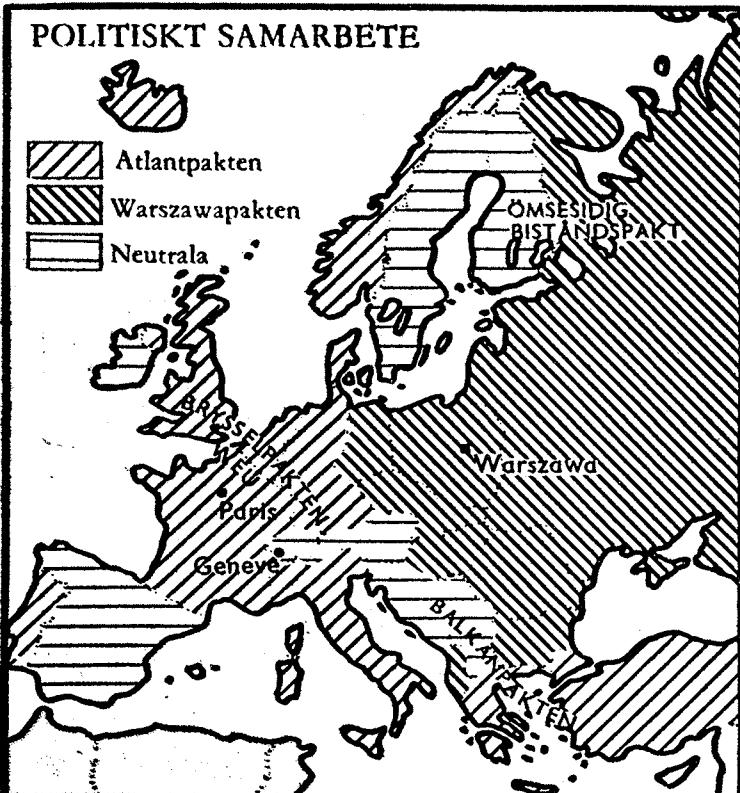
Men sannheten er at «das Volk der Dichter und Denker» ikke er mer brutale enn for eksempel engelskmennene. Snarere tvert om. Vi må nok søke grunnen til motviljen mot jødene på et annet plan. Vi må tilbake til 1. Verdenskrig, da jødene forstod å skaffe seg politisk makt og innflytelse blant den krigstrette befolkning. Sosialdemokratene, især de mest ytterliggående, de såkalte uavhengige sosialdemokrater, hvis førere fortrinnsvis bestod av jøder, gikk til voldsomme angrep mot krigen og hærledelsen, organiserte og ledet protestaksjoner, streiker og endog mytterier. Ved årsskiftet 1917 / 18 brøt det således ut omfattende streikar over store deler av landet. I Berlin raste gatekamper med mange døde og sårede, ledet av de såkalte spartakister under sine jødiske førere Liebknecht og Rosa Luxemburg.

Harmen i borgerskapet og hærledelsen utløste en bitter anklage mot sosialdemokratene og deres jødiske ledere og litt etter litt mot alle jøder: Mens landets beste sønner kjempet og døde for fedrelandet på Flanderns bloddrukne jord, ble de dolt i ryggen av forrædere. Arméen stod ubeseiret, men måtte oppgi kampen på grunn av jødernes forræderi i hjemlandet. Slik omtrent lød anklagen.

I tiden etter Keiserens abdikasjon er det politikere av jødisk avstamning som fører an i tysk politikk: Ebert, Bernstein, Scheidemann, Kurt Eisner, Bauer, Rathenau m. m. fl. Noen av disse var moderate, dyktige og velmenende menn, frem for alle Rathenau, men mange av dem ville ha en regjeringsform etter bolsjevikisk mønster. I november 1918 således Bernstein i stand en regjering, som bestod av 6 folkekommisærer (jøder) Spartakistførerne Liebknecht og Rosa Luxemburg krevde imidlertid opprettelsen av et vepnet proletariat, arbeider- og soldaterråd, sosialisering av all eiendom, samt oppdeling av landet i kommuner (sml. Sovjet). Da dette ikke ble gjennomført, satte de i gang en blodig revolusjon i Berlin.

I mai 1919 ble fredsbetingelsene overrakt de tyske delegerte ved Versailleskonvensjonen. Betingelsene krevde full avvepning, landavståelses og betaling av full krigsskadeerstatning, uten fiksering av størrelseen. Den tyske delegasjon under ledelse av Brockdorff-Rantzau nek-

NIELS NIELSEN, København:

Et nordisk Forbund med Tyskland?

Den franske Konge, Henrik den Fjerde, Descendent af Adelsslægten Bourbon,

førte en Udenrigspolitik, der var karakteriseret ved Ønsket om at Frankrig bestandig skulle være omgivet af Småstater. Som den forudseende og geniale Regent han var, havde han regnet ud, at hvis det franske Riges Naboland med et mindre Antal Indbyggere, nogensinde blev samlet til én stor national Enhed, så ville Frankrig derved blive reduceret til en Minoritet som Stormagt betragtet, selv om Landet ikke tabte en Fodsbred Jord.

I Virkeligheden har Sovjetunionen, der ved den anden Verdenskrigs Afslutning havde de østeuropæiske Staater, Østtyskland og Balkan, under Kontrol, og ydermere fik en vældig Støtte ved det kinesiske Kommunistpartis Sejr i 1949, anlagt sin Europa-Politik efter de foran-

nævnte Regler.

Lederne af den russiske Kommunisme er nemlig klar over at en tysk Genrejsning er betinget af om der er en Mulighed tilstede for at etablere en nordeuropæisk politisk-økonomisk Sammenslutning. Om der indenfor den nærmeste Fremtid vil dannes en Alliance med Gensidighedsforpligtelser mellem Vesttyskland, Danmark, Norge og Sverige. En Pangermanisme, der sammenknytter Nationer af germansk Oprindelse til et kulturelt og politisk Hele, vil jo uden Twivl blive et effektivt Værn og et stærkt Bolværk mod Sovjetunionens Udvigelse til Vest-europa. En fri og hæmningslös kommerciel Forbindelse, uden generende Toldopkrævinger, vilde resultere i en livlig Vareudveksling, og efter al Sandsynlighed give de implicerede Lande en gunstig Handelsbalance.

Merkantilismen, den økonomske Politik, der i det 16–18. Århundrede blomstrede under Finansminister Colberts Ledelse i Frankrig, og hvis Virkemidler var Understøttelse af Erhvervene med Tilskud, Toldbeskyttelse, Privilegier og talrige Indgreb og Regulativer, var under det gamle økonomske System en af Midlene til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Tolden har hidtil haft det dobbelte Formål at skaffe Penge i Statskassen, og at virke som Beskyttelse for det indenlandske Arbejde.

(Forts. s. 6)

«Valutaschweine»

Forts. side 8

FOLK OG LAND

Et nordisk Forbund med Tyskland - -

Forts. fra side 5

Men når Udviklingen går den Vej at vi skal ind i en storeeuropæisk Blokdanlse, der er økonomisk ensrettet, vil Hensigten med Indførsels- Udførsels- og Transittold, objektivt set, komme op på et nyt Udviklingstrin. Under det nuværende Klassevælde, i hvilket Arbejderne i de forskellige Lande konkurrerer med hinanden, vil dette antikverede System blive transformeret og omdannet i Overensstemmelse med den ny Tids Krav. Det vil være et Led i Nationalsocialismens Arbejdsplan, i hvilken Fasthed er parret med Forståelse af det betydningsfulde ved et mellemfolkeligt Samarbejde. De marxistiske Fagforeninger skal ikke længere være Eneindehavere af Monopol på Arbejde, og derved kunne bestemme Prisene på Fabrikata og Livsformødenhederne. Den nye Samfundsstruktur vil ikke alene frigøre Arbejdet, men også Arbejderne. De således frigjorte Erhverv vil gøre det muligt for det skabende Initiativ at finde rigelig Sysselsættelse, for så vidt der arbejdes positivt og med en social Indstilling.

Ved Dannelsen af et nordisk Forbund med Tyskland, står det slesvigske og sønderjyske Spørgsmål i Vejen. Det må løses ved at Danmark ændrer Signaler overfor det af Sejrherreerne i den anden Verdenskrig mishandlede Tyskland. I Kristenkærlighedens Navn må Danskerne opgive deres dumme Had mod de germanske Brødre i Grænslandet mod Syd. I sin fanatiske Blindhed var N. F. S. Grundtvig efter det forsmædelige Nederlag i 1864, den mest forbitede Tyskerhader. Han diktede Sangen «Fædreneland ved den bølgende Strand», i hvilken forekommer følgende Verselinje, rettet mod Tyskerne: «De er Fjender af Sandhed og Retten, de er Fjender af Kærighedsætten —». Denne Beskyldning kunde under Retsopgøret i Årene efter 1945, med dobbelt Styrke gives adresse til såvel de danske som de Allierede Landes Domstole, der i Friheds hellige Navn — og med Demokratiet som Garant og Medansvarlig — brugte LØGNEN OG URETEN som Midler til at udrydde og tilintetgøre enhver, der i Nationalsocialismen så det eneste politiske Parti, der havde Vilje til at bekæmpe Verdensfjenden, den kulturødelæggende Kommunisme. Cand. jur. L. B. Fabricius skrev i «Katolsk Ugeblad» 14/8 1947, følgende om denne uhyggelige livsødelæggende politiske Ideologi:

«Marxismen — det vil først og fremst sige Kommunismen — er et Generalangreb af en hidtil ukendt Styrke og Snedighed paa alle Livets helligste og ædleste Værdier, paa alle de for normale Mennesker selvindlysende Grundsætninger, der er en Forudsætning ikke blot for Kristendommen og overhovedet for al Religion, men for alt højere Aandsliv, og uden hvilke Livet ikke er værd at leve —».

Hvad Thomas Kingo dagede i Psalmebogen af 1689, kunde med fuld Beføjelse anvendes i Anklagen mod vores Dages Dommere, der efter Tysklands Kapitulation for 19 Aar siden var villige Redskaber i Hænderne paa Frihedskæmpere og kommunistiske Terrorister :

Rettens Spir det alt er brækket
Kærlighed er bleven kold,
Al Refærdighed er svækket,
Uskyld lider Last og Vold,
Løgn er iført Sandheds Dragt,
Sandhed er i Støvet lagt,
Uret klæder Dommens Sæde,
Stenen maa derover græde.

Ret og Uret lige gælder,
lige højt optegnet er !
Jesu klare Sag den holder,
ingen Ret har Øje der !
Folkets løse Snakgaard frem,
deres Raad har Kraft og Klem,
Retten skal for dem indrømmes,
Jesus hen til Korset dømmes.

Om «Den ortodokse katolske Kirke» skriver Professor Peter Kovalevsky i det lille Skrift «Kirkens Enhed» (den østlige Kirkes Væsen): «det aandelige Liv var meget intenst i Rusland, baade hvad angaaer de teologiske Studier, de store asketiske Bevægelser og den folkelige Guds-frygt. Ledet siden Peter den Store (1721) af en Bisp-Synode, frigjorde Kirken sig i 1917 fuldstændig fra Statens Formynderskab, blev uafhængig og valgte en Patriark. Efter den kommunistiske Revolution har den givet et straalende Eksempel paa kristen Selvfornægtelse og Martyrium».

I «Danmarks national-socialistiske Arbejderpartis» Program, Punkt 7, hedder det: «Vi bekæmper den liberalistiske og materialistiske Livsanskuelse og kræver Beskyttelse af de idealistiske og socialistiske Kræfter i vort Folk under Kamprabet: HELHEDENS VEL GAAR FORUD FOR DEN ENKELTES VEL! Ud fra dette Krav vil vi understøtte Kirken i dens Kamp for et krisent, dansk Folk».

En aandløs, af raa Materialisme forpestet Atmosfære, staar som en infernalsk Stank ud fra hver Linje i de danske Kommu-

nisters Program. Thi, Kommunismen er indifferent, om ikke fjendtlig indstillet, overfor Kirke og Kristendom. I deres politiske Manifest nævnes Kirken overhovedet ikke. Derimod kan man læse følgende Krav: «En forlængelse af den obligatoriske Skolegang maa gennemføres og understøttes med forøgede Børnetilskud. Skolebespisningen oprettholdes».

Generalkorrespondenterne for de store politiske Partier, har siden 1945 funderet meget over hvorledes det forholder sig med Kommunismens og Nationalsocialismens statslige Struktur. Siden Krigens Afslutning er imidlertid en ny Generation vokset op, og det vigtige Spørgsmål, som de kommende Aar vil give Svaret paa — og som vil blive af den største Betydning for Tysklands Genrejsning — vil være, hvorledes den tyske Ungdom vil stille sig overfor de to politiske Rivaler om Verdenshærdømmet. Vil den vælge de kommunistisk internationales Overklassediktatorers umenneskelige haab-løsheds Arbejdslejre, der dirigeres fra Moskva, eller vil den foretrække den fra Vest-tyskland reorganiserede Nationalsocialisme ?

De marxistiske Partier har nu i alle Lande opnaet en saa stor Spændvidde, at vi i Aaret 1964, i Stedet for det ved Midten af forrige Aarhundrede «lidende og kæmpende» kommunistisch-socialistiske Parti, har faaet et herskende og triumferende MARXISTISK VERDENS-SYNDIKAT, der efter Sigende snart i brusende Jubelakkorder vil fejre sin Sejr over nutidens fantasieløse og degenererede Kul-

turkredse i Midt- og Vest-europa. Under den sovjetiske Fremmarsch mod Vest er de viljeløse Folkemasser, der i en sørndyssende Sløvhed har ladet sig bestikke af de demokratisk-fraser, nu fuldstændig prisgivet de socialdemokratisk-kommunistiske Føreres Kompromisser med de saakaldte borgerlige politiske Partier.

Det synes at gælder her i

Danmark, saavel som paa de vidstrakte russiske Slette-landskaber, at Lavlandenes Ensformighed er det fælles Symbol, og den ensartede Begrundelse for et taalmodigt Folks Passivitet og betingelsesløse Underkastelse under Sovjetherredømmet. En ny politisk Ideologi som Nationalsocialismen, har efter det Tredie tyske Riges Sammenbrud, haft Masserne imod sig. Og det hovedsagelig af den Grund at den nationale Socialisme er en afgjordt Modstander af den demokratiske Regeringsform,

der med Urette anses for at være de Grundlag, paa hvilket Folkefriheden hviler.

Sagen er simpelthen den, at de retningsangivende i Nutidens Europa bestaar af instinktivt følende Aristokrater, der rent intuitivt har paa Fornemmelsen at en antikveret Verdensanskuelse er i Færd med at blive afløst af en tidssvarende social Ideologi. Men efter den franske Revolution for 175 Aar siden, er Aristokratiets Tid egentlig forbi. Og det af den Grund, at de Betingelser, hvorunder det fordom levede, og som gav det Bærtiggelse, ikke længere er til Stede. Den Tid er forlængst forbi, da Adelen erhvervede og hævdede sine Privilegier ved at være mere offervillig end alle andre, og ved at sætte sit liv i Vove for Land og Rige. Det skal indrømmes at Lensgreve Moltke af Bregentved (1710 - 92) var ivrig for Landboformerne, der forandrede den danske Bondestands Livsvilkår. Der kan bindes en Æreskrans til Lensgreve MOLTKE - BRE-GENTVED, født den 20. August 1854. Ingen Godsejer i Danmark var afholdt som han. Det bør vides ogsaa af dem, der ser mindre venligt til saadan Storbesiddelse, at

her er en Mand, der har forstaaet at øve denne Besiddelse, som den skal øves, for at blive til Gavn for en udstrakt Kreds.

Den Vrvleforsamling, der kaldes den demokratiske Parlamentarisme, har nu siden den i Slutningen af det 17. Aarhundred opstod i England, været Statsskik i de europæiske Regeringer. Sir Winston Churchill, og før ham, de berømte Marlborough'er, har i denne Tidspériode været de toneangivende Statsmænd i Europa. Men Nationalsocialismens praktisk indstillede Ideologer protesterer mod at fortsætte under de graa og falmede demokratiske Dogmers Regime. Det er blevet deres Skæbne at være de faa, der kæmper mod Demokratiets kompakte Majoritet. Bagved enhver Livsytring i Nutiden gør sig en oprørende Uretfærdighed gældende: den falske Forudsætning af alle Menneskers LIGHED. Et Studium af den menneskelige Psyke viser, at den største Arbejdseffektivitet opnaas, naar enhver faar den Beskæftigelse, som de medføde Aandsevner og den legemlige Konstitution kvalificerer til.

NIELS NIELSEN

Med frontkjempere -

Forts. fra side 4

normale mennesker. Hans klisterhjerne tillot at han lærte side efter side av en ordbok utenad. «Når jeg stammer så merker ikke et eneste menneske at jeg ikke er tysker», mente Larsen Berg tillitsfullt. Jeg delte ikke hans mening.

«Vi får besøk !» Kahyttøren vår ble åpnet og styrmannen stakk hodet inn. «Tommyene er her — » «Hiv ordboken i vannet», sa jeg. «Alt norsk må vekk, vi får være sentimentale senere». Plump ! sa det da boken falt i vannet gjennom koøyet. — «Var det noen som merket noe ?» spurte Larsen Berg. — «Jeg tror det ikke, men det vil vi nok se !» hvisket jeg. Det rumlet betenklig i maven min. Jeg var redd !

Døren ble revet opp, en tommy med en diger pistol i beltet og en sky av whisky foran seg trådte inn i lugaren vår. «Åpn alt !» Vi åpnet skapene. Med raske fingrer kasted han sakene våre over. «Fotografiapparatet — beslaglagt !» Småfilmkameraet mitt ble alliert eiendom. Han snudde alt på hodet, tilslutt hadde han Larsen Bergs armbåndsur i hånden. «Sigaretter ?» — «Nix !» sa Larsen Berg. Tommyen ble

rød i ansiktet. «Navnet ditt?» — «Berger», det hadde han forandret meget pyntelig i sjøfartsboken. Han syntes det klang mer tysk slik. Hos meg var fornavnet Hjort blitt til Horst. «And you ?» — «Horst Jensen». — «Godt, der skal få beskjed !» Vekk var han og Larsen Bergs armbåndsur sammen med ham. — «For en bløffmaker, nå har han fått fatt i uret mitt !» raste Larsen Berg.

Men det var dessverre ikke bløff !

De andre fikk gå i land, vi to måtte bli ombord. Kaptein Wolf var svært bekymret for oss. «Forhåpentligvis går det godt — vi sitter oppe i det alle sammen !» sa han. Ellers lot han seg ikke merke stort med noe.

Lørdag morgen ble vi begge to lastet inn i en jeep. «Stam, Berger ! Stam !» hvisket jeg til sidemannen min. «Ti stille !» brølte en kjempestor neger til meg fra den annen side.

I den ene ende av havnen hvor seilbåtene ligger bøyet jeepen gjennom en jernport og kjørte oppover høyden mot en stor hvid bygning. Vi straff-fanger ble ført inn gjennom en sidedør. Underveis hadde vi sett politiske fanger som feiet

Det nye Testamentet —

(Forts. fra side 4)

ett rovdjur. I sin beräkning har Staufer tydligt räknat alla större krig under flera århundraden, och förmögligen förvränger den kommunistiska tidningen uppgifterna. Vad kristendomen beträffar, så har den i sin egenskap som sådan inte åstadkommit ett enda krig — däremot avarter av kristendom eller stater, som inte alls upptagit kristendomen mer än till namnet.

Vi finna av det förut anfördas, att judarna ha ett vårt problem i deras förhållande till det Nya Testamentet, dess historiska sanning och dess auktoritet. Därför måste det vara en angelägenhet att få denna skrift utdömd från skolorna, som t. ex nyligen skett i Amerika med Kennedy som redskapet samt få bort det som underlag för kyrkornas förkunnelse. Det blir alltså «objektiv religionsundervisning», där N. T. inte har någon auktoritet! Dvs att tillintetgöra kristendomen med eller utan kommunismen.

I försöket nr. VI liksom i flera andra skrifter är man angelägen att betona att man inte har några äldre manus än från det fjärde århundradet av N. T. På grund därväxter har man sökt att framställa det Nya Testamentet som en bok av dikter och fabler. I boken nr. VI är man återigen angelägen att betona, att «svepeduken» visar sanningen av berättelsen om Jesu korsfästelse och vad som därmed hade sammanhang men med tillägget att Jesus inte dog. — Vad befintliga manus beträffar, så gå dessa mycket längre tillbaka än till 300:hundratalet. Manus, som av Chester Beatty blev funnet i Egypten år 1931, går tillbaka till omkring 150. «Cambrigensis» till samma tid (senare avskrift). Det för ett par årtionden funna koptiska evang. går även till samma tid (är en godtycklig skrift med fritt återgivande av Jesu ord tydl. i anslutning till förefintliga evang.). Mindre lämpningar finns. Joh. ev. fanns i Egypten redan i början av det andra år-

hundradet. Evangelierna varo i avskrifter spridda över hela det romerska riket vid början av det andra århundradet, 10 år efter den siste apostelns död, 70 år efter Jesus bortgång. Vi ha dessutom «De apostoliska Fädernas Skrifter» (åren 90 - 150) samt Ireneus detaljerade vittnesbörd om författandet av evangelierna (citerat av Eusebius).

Så länge som judarna förneka Jesus och hans förkunelse, så länge måste det vara ett av deras förmästa syften att tillintetgöra kristendomen i alla dess former och även den kristna etiken blir för dem främmande. Frågan är än i dag för både judar och hedningar ytterst densamma: **Det gäller ett val!**

Valet mellan själviska, oändliga, grymma lagar, läror och sinnelag å ena sidan — å andra sidan **Jesu andliga omskapande Gudsuppenbarelse.**

Genom hela judarnas historia ser det ut, som om fäderna bundit de efterkommande vid det ordet: «Hans blod komme över oss och över våra barn». — Det ordet följdes i första hand av «Jerusalems jämmerliga förstöring» nr. I, samt för gojim, om de gå samma förkastelsens väg, av «Jerusalems förstöring» nr. II., kristenhets! Vem gråter vid förutseendet av denna?

Märkligt är, att den gammaltestamentliga sekten «Jehovas vittnen» har en skrift, «Till alt gott verk skicklig», där även det Nya Testaments böcker och dess uppkomst behandlas sakligt och kunnigt. Den kan på visst sätt vara både en anklagelse och ett föredöme för kristna kyrkor och samfund.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stempel håndarbeidede ringar fra kr. 95,- pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmed mester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Nynationalismen

(Forts. fra side 1)

tack. Men tyvärr måste det sägas, att vårt folk faller allt längre ner i passivitet. Man faller i resonemang om att «inget mer lönar sig», «att övermakten redan är för stor», «att vi haft vår tid» osv. osv.

Aven om jag ärligt skall erkänna, att de sista årens utveckling ej hellre gått mig obemärkt förbi, föraktar jag de som falla i denna självmordspassivitet. Det finns inget lättare än att ingenting ta sig för. Den rådande passiviteten är ett brott mot naturens egen lag. Ett folk som faller i sådan passivitet har ingen rätt att längre existera. «Ett folk som ické är beredd till försvar, har den eviga rätvisan redan bestämt slutet för...» «Kampanen är alltings fader... Om man inte släss för livet kommer man aldrig att vinna det...»

Vad motsäger att det en dag sker en revolution i England, som krossar den rasurartning som där pågått i årtionden? Vad motsäger att Frankrikes politikk ytterligare närmar sig national-socialismens ideologi?

Vad motsäger, att Östtyskland och östeuropa åter en gång reser sig mot förtrycket? Eller vad motsäger, att en dag hela Sovjetunionen är en stat med nationalsocialistisk ideologi?

Vad motsäger, att det svenska folket än en gång i historien reser sig mot främmande fogdevälde?

Att Sverige därmed tar initiativet för ett samlat starkt Norden?

Vad motsäger, att den uppsvingande tekniska utvecklingen världen beskådat de sista tio åren kan ledas in på banor till mänskligitetens väl istället för undergång?

Bara en enda sak emotsäger detta !!!!! ATT DE GODA KREFTERNA INGENTING GÖRA !

Det onda kan verka bort så länge det goda håller sig passivt.

Historien är ingalunda slut, som så mången, likt chockskadad, vill resonera. Över hela världen pyr glöden som en dag skall flamma upp som solen till en ny tid. Det är den nynationalistiska glöden.

En människas bacillbärande kläder låter man bränna, allt utjänat, förtorkat och ruttet brännes, snart är dagen inne då pesthärdarna över världen måste brännas för att hälsa, ordning och reda åter skall råda.

Därför pyr glöderna. Men om glöderna sllocknar? Ja då är det för sent att tända dem, då är det för sent att

Hitler som kulturpersonlighet —

(Forts. fra side 2)

vis på hans musikalske grunnkarakter, av hvilken det igjen kunne trekkes ytterligare slutsatser om hele hans samlede personlighet, hvori det skapende hadde en vesentlig andel».

Og han hevder uten betenkning:

«Likeoverfor alt dette kan det vel slås fast at det i Tyskland lenge ikke har vært bygget så meget og så godt som mellom 1933 og 1945, neppe spilt så meget og så godt teater, blitt musisert med så høyt kvalifiserte musikere som i hin «dårlige» tid. Også filmkunstens davarende nivå har man, som man i dag ofte har erkjent, ikke nådd siden 1945. Også det hører til Det tredje rikes kulturdydelser at for å heve velferden, livsgleden og fritidsbeskjæftigelsen for det mindre bemidlede tyske menneske, kunne det seile på havene på imponerende KdF-skib. Dette er intet annet enn historiske fastslåninger».

Et kapitel sammenfatter forfatteren i disse linjer:

«Verdigere kan jeg ikke sluttet dette kapitel som forteller om Adolf Hitler i Weimar enn med en uttalelse som jeg ord for ord gjennom et tiår har gjengitt i enhver forsamling, i enhver kulturpolitisk tale, også under krigen ved alle deler av Wehrmacht som gjorde krav på meg, spesielt ved marineenhetene i Gotenhafen, i Pillau og ved kanalkysten, en uttalelse som er den avgjørende bekjennelse fra en personlighet besjelet av en usedvanlig kulturskapende vilje. I den engere Weimarkrets og likeså i offentlige møter i Weimar og Nürnberg forkynte Hitler etter at han hadde berettet om sine omfangsrike byggeplaner for Berlin, München og Weimar: 'Jeg vil at når menneskene en

vänder timglaset.

Alla har möjlighet att hålla glöden vid liv! Glöm exempel aldrig Din plikt mot den rörelse, den tidning som är glöden, «Folk och Land», «Nordisk Kamp» osv. PRENUMERERA, FÅ ANDRA ATT PRENUMERERA, SPRID TIDNINGEN, ARBETA.

Lämna Din passiva och pessimistiska inställning. Förstå att även Ditt liv är kampens liv, att existensens verklighet är livets mening.

Då skall snart också flamorna komma.

EN NY SOLUPPGÅNG HAR NALKATS, SEGEREN ÄR ÅTER I DET GODAS MAKAT!

Göran Assar Oredsson

gang om tusen år går over tysk jord og vandrer til vitnene om vår byggekunst, så skal de bli stående med den samme ærefrykt foran åpenbaringene av en mektig germansk-tysk kultur som vi i dag gjør det på Athens og Romas jord foran de monumentale bygningsminnesmerker, templer og søyler fra hine epoker! Vår politiske vilje og vår kulturvilje må manifestere seg i en like sterk byggevilje og en tilsvarende streng stil». Kan ikke disse ord stå som bekjennelsen til en statsmann som var bestemt av musikalsk-krapende krefter og ideer og som ville oppfylle såvel historiens som den nasjonale eksistenskamps krav??

Ziegler forteller også sympatisk og interessant om Eva Braun, den ulykkelige hvis kjærighet måtte ofres på fedrelandets alter. Han ble presentert for Eva Braun alt i 1932 av Hitler selv og disse tre spiste aften sammen på en restaurant:

«Da vi tre efter «Parsifal»-oppførelsen satt i Café Heck holdt Hitler Eva Brauns hånd så rørende kjærlig i sin høyre at jeg ble inderlig beveget».

I et brev nu fra Evas søster i forbindelse med bokutgivelsen skriver denne at det var en usedvanlig tillitsbeklæring til Ziegler fra Hitlers side at han på det tidspunktet forestilte ham for Eva. For Hitler fant det som sin plikt å stille kjærligheten i annen rekke når det gjaldt den livsoppgave eller det kall han mente å ha. I brevet fra søsteren heter det ellers blant annet:

«Eva var meget glad i Adolf Hitler, absolutt og betingelseløst til sin død. Hun var ikke meget begeistret for hans enestående popularitet, hun var heller skeptisk overfor jublende folkemasser. Til kvinnens mentalitet hører riktig nok stolthet over partneren, men også skinnsyke når han ikke bare eksisterer for henne, men også andre har del i hans personlighet. Herom Evas betegnende uttalelse til en adjutant ved maktovertagelsen: 'Jeg er slett ikke glad for det, for hvis han ikke var blitt riksksanser så kunne vi ha giftet oss og fått barn'. Det er livsinnstillingen til enhver sund kvinne».

Vi anbefaler Zieglers bok på det beste som et opploftende tegn på troskap og mot i en dårlig tid da sannheten ellers lar seg tyranniserer. Spesielt bør alle de som tror på myten om «barberen» Hitler sette seg inn i dette vitneprov fra en anerkjent kulturpersonlighet som Ziegler.

Antisemitismen -

(Forts. fra side 5)

tet å undertegne. En ny regjering under jøden Bauer fant at det var intet annet å gjøre enn å undertegne. I 1921 ble det endelige krigsskadeerstatning gjennom Parisdiktatet fastsatt til 269 milliarder gullmark, ledset av en rekke ydmygende bestemmelser. En ny tysk regjering undertegnet under protest. Gjenreisningsminister Rathenau fikk skylden for undertegnelsen og ble noe senere myrdet.

Fra begynnelsen av 20-årene brøt den tyske økonomien fullstendig sammen. Markverdien sank etterhånden ned mot nullpunktet. Landet var fremdeles blokkert for tilførsel. Sult og fortvilelse herjet i alle deler av folket. Det så ut som meningen var for alltid å ødelegge det tyske folk. Under denne nødstilstand strømmede tusener av østjøder inn over grensen («Valutaschwein»). For et minimum av fremmed valuta tilrev de seg enorme verdier, og skaffet seg makten over pressen og forlagene, først og fremst i rikshovedstaden Berlin. De tyske arbeidere og underordnede, kvinner og menn, måtte finne seg i alt uten å knye. Det er en kjennsgjerning at jødene har hatt vanskelig for å ta hensyn, der det dreier seg om materielle verdier. Den måtte disse østjøder utnyttet et sultende folks hjelpehjelhet og landets nødstilstand på kan ikke unnskyldes. Det gir for en stor del forklaringen på det tyske folks motvilje og hatet mot jødene.

Kampen mellom kommunistene, hvis ledere fortrinnsvis var jøder, på den ene siden, og Hitlers nasjonalsosialister på den annen om de tyske arbeidere, en kamp som ofte bar preg av borgerkrig med døde og sårede, forsterket motsetningene. Den svake Weimar-republikk under president Ebert stod maktesløs i denne strid. I folkets bevissthet fikk jøerne skylden for all den fornærelse og nød som hadde rammet den tyske nasjon. Forbitrelsen kom til slutt til å rette seg ikke bare mot kommunistene med sine jødisk ledere og de etter krigen innvandrede østjøder, men mot alle av jødisk avstamming, selv om deres forfedre i generasjoner hadde bodd i landet og selv tenkte og følte som sine tyske landsmenn.

*

Det zionistiske ledersjikt i London begikk en halslös gjerning da det under siste krig offisielt erklaerte jødenes krig mot Tyskland. Det er neppe tvil om at de forstod hvilke følger denne «krigserklæring» ville få for de jøder som befant seg innenfor det tredje Rikes

maktområde. En jødisk stat eksisterte ikke den gang. En jødenes krig, en slags rasekrig, hadde zionistlederne ingen rett til å erklære. Jøder, for ikke bare å tale om halvjøder, stod i tusentall utenfor det zionistiske trossamfunn og var opptatt som borgere i de land de bodde. «Krigserklæringen» gav de tyske myndigheter en viss berettigelse til å gripe inn og uskadeliggjøre «fienden».

Et skremmende antall u-skyldige mennesker har utvilsomt funnet sin død i de tyske samleleire. Seks millioner er selvsagt et propagandatall, og likeledes gasskamrene. Det minner oss om propagandaløgnene i 1. verdenskrig om såpekokking av lik og av avhugne belgiske barnehender. Den franske forfatter, professor Rassinier som satt i samleleiren Belsen i hele 3 år, hevder at dette med gasskamrene for avlivning av mennesker er en propagandaløgn. Og han er ikke alene bland fangene som sier det samme. Sult, sykdom, mangel på leger og medisiner, likegyldighet og vel også brutalitet fra en del vokteres side, alliertes bombing, den alminnelige opplosning av organisasjonen og matforsyningen, især i krigens siste fase gjorde sin uhylige gjerning blant fangene. Kunne man vente at alminnelige mennesker i tiider med sult og nød skulle ofre seg og sine nærmeste for motstanderne og endog rikets fiender?

Vi bør ta avstand fra og fordømme brutalitet og mishandling om det begås mot en enkelt eller mot tusener, mot jøder eller mot nordmenn. Men vi bør også fordomme bombingen av den ubefestede lasarettby Dresden med hundretusener uskyldige ofre, mest kvinner, barn og gamle, flyktninger fra øst, som vi også fordommer atombombingen av de japanske storbyer. Det er skampletter på Vestens kultur. Uhyggelige tegn på forfall og moraloppløsning.

Ennu i dag, 20 år etter folkemordet under 2. verdenskrig som kostet Europa 20 millioner ofre, berømmes handlinger, som burde fordommes. Det kjedes så å si for krigens råhet. Man hører riktig nok lite om de alliertes krigsforbrytelser, men desto mer om nazistenes. Det lyves og diktes i hop redsels-skildringer om gjerninger som nazister og SS-folk har begått, om heltebedrifter av såkalte motstandsfolk. Det har gått business i denne masseproduksjon av gyser-eller heltelitteratur, ikke minst i Tyskland. Og de fleste av forfatterne der er jøder. Og folk leser, grøsser og hygger seg med sine magasiner, ukeblad, oppdiktede dagbøker og dagspressens

KATOLSK MAKTKAMP

Opplosningen og verdensforvirringen har nu også nådd den katolske kirke. Ved det vatikanske konsil står to grupper mot hverandre i avgjørende spørsmål, en venstregruppe — som naturligvis kaller seg fremskriftsvennlig — og en konservativ gruppe. Det er spesielt de tyske og de amerikanske kardinaler som fører det store ord på det berømmelige fremskrifts vegne og nylig rettet de en appell til paven om å gjennomføre en tilnærming til jødedommen. Og da må en vel ha nådd veis ende når en opphever seg selv og sin tro. Kardinalene, spesielt fra de latinske stater er ikke villig til å gjøre politisk betonte innrømmel-

lørdags- eller søndagsnumre — og finner avløp for noe som ligger gjemt nede i de mørke krokene i deres sjel.

Det ble forholdsvis fort slutt på propagandaløgnene etter 1. verdenskrig. De alliertes propagandister innrømmet at de redselsgjerninger tyskerne ble beskyldt for, var oppdiktet for å påvirke opinionen i hjem- og utland, og harselerte over hvor lett-troende folk var. — Propagandaen gjør seg best når den avpasses for et intelligensnivå på 8-10 årsalderen, har amerikanerne kommet frem til ved testing og forskjellige undersøkelser.

Jødene hadde sin besøkelsestid etter krigen. De hadde verdens sympati på grunn av de trengsler de hadde måttet gjennomgå. En god del av denne godvilje er allerede spolert. Måtehold i medgang er en livskunst som både tyskere og jøder har vanskelig for å mestre. Hva det tyske folk måtte gjennomgå under invasjonen er ennu et uskrevet kapitel i vår vesterlandske kulturhistorie. Menneskejakten i dagens Tyskland vil også en gang få sin skrevne historie. Det er en klar tendens, især i den nordiske presse til å godta handlinger av jøder, som ville blitt fordomt om de samme handlinger var begått av andre folk — for ikke å snakke om hvis tyskerne var utøverne. Etisk og moralsk er for eksempel en misgjerning — en misgjerning om den begås av jøde, greker eller nordmann. Denne se-gjennom-fingretendens er meget betenklig ikke minst for jødene selv.

Det setter så å si et annet klusses stempel på hele det jødiske folk, som massen av hederlige jøder i det lange løp ikke er tjent med.

Historiens ansikt har ned

ser. Pavens holdning synes ikke å være helt på det rene, men det later i all fall til at han vil avsvekke den opprinnelige forutsette jødeerklæring. Hvor langt splittelsen går viser den ting at «Katholische Nachrichtenagentur» i Bonn skjelte de konservative kardinaler for reaksjonære. En av de ledende høyrekardinaler, Ruffini, ble omtalt med tilnavnet «Vielredner» (Mangetaler). I de protestantiske kirker er det ingen kamp om dette, der er alle skjønt og endretig «fremskrittsvennlige». Står det ikke noe i Skriften om å ta Dyrrets merke?

*

TYPISK

En av Labourregjeringens første handlinger var typisk nok å øke det britiske press på Sør-Afrika og å være enda mere sort enn de sorte selv i Sør-Rhodesia. En må ha lov til å tro at Cecil Rhodes snur seg i sin grav. Ellers kan vi i dag lansere en ny formannskandidat eller i all fall foredragsholder for det norske Studentersamfundet. Nylig dro nemlig en innfødt fra Sørvest-Afrika til Roma med stipendium av den italienske regjering. Han skal studere pedagogikk. Mannen heter David Bezuidenhout og er såvisst ingen quantité négligeable. Han er nemlig nestformann i de farvedes råd for Sørvest-Afrika. Han har planlagt store reiser over hele Europa og hensikten er ikke bare studier, men å opptre som talmann for Sør-Afrika og Sørvestafrika i utlandet. Og at det er en talmann noe utenom de Studentersamfundet vanligvis presenterer viser kanskje noen av de ønsker han fikk med på veien fra innfødte ledere. Formannen for de farvedes Windhoekfellesskap Titus sa: «Han skal ikke bare reise dit for å bringe noe tilbake som vi kan ha nytte av, men for når man der sier noe galt om oss å

gjennom tidene ofte skiftet trekk og farve. Det kan skje også i fremtiden. Og det vil skje. Mennesket har avgrunnsdyp i sin sjel hvor diabolske makter ligger på lur ferdig til å ta makten. En av disse makter er hatet. Og det må ikke næreres, men temmes.

Noen av oss er ennu så enfoldige at vi tror på at den kristne etikk: «Det onde overvinnes av det gode», ennu har gylighet i menneskenes liv.

La oss beholde denne troen. Da blir livet i vår ufullkomne verden lettere å leve.

CHR. WAAGE

si dem at det er løgn. Han må gå inn for sitt land. Vi står bak regjeringen. Hvilk regjering har gjort mere for oss noen gang? Og formannen i farvetrådet for Sørvest-Afrika, Kloppers snaket om det store ansvaret som nu hvilte på Bezuidenhouts skuldre. Han måtte være en ambassadør for Sør- og Vest-Afrika i utlandet. «Siden at det går oss godt, at vi ikke blir undertrykket og at vi lever i fred. Her er livsrum for alle i landet». Bortsett naturligvis fra norsk vrøvl.

*

ISRAELS UNGDOM MOT DEMOKRATIET

Dr. M. Czudnowski fra Jerusalems hebraiske universitet har overrasket offentlig med følgende fastslåing: Efter en, omenn foreløpig bare provisorisk gallupundersøkelse, er ikke mindre enn 57 prosent av den israelske ungdom for et diktatur istedenfor det nåværende system i den zionistiske stat. (Jedioth Chadashoth 4. 9. 64). Så det er nydelige kompisser ungdomsleder Gerhardsen har!

*

OG SIDEN VI

innledet med teologiske betrakninger, så kan vi kanskje avslutte med nok en, som forøvrig henger nøy sammen med det som der er omtalt. Ifølge sveitserpublikasjonen «Europäischer Beobachter» så gjengir måneds-tidsskriftet «Jewish Current» i sitt marsnummer på side 12 en melding fra «Jdische Kemfer» i New York, ifølge hvilken der i en synagoge i Jerusalem ble avholdt en sørgehøytidelighet «til minne om en berømt politisk personlighet». (Vi gjetter på Kennedy). Bladet nevner at overrabbiner Itzhok Nissin hadde utelatt ordet «sjel» i ritualet, da bare jøder har sjel. Så nå vet altså både vi og vatikankonsilet det!

FOLK OG LAND

Kierschouws gt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forstående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,- pr. år, kr. 18,- pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,- pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,- pr. år, kr. 23,- pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiornr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

